

פרשת אמור

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי תוך בני ישראל (כב, לב)

פרק כב בפרשתנו מסתיים בשלוש מצוות שתלויות בזמן:

1) "אסור להקריב בהמה לפני מלאות לה 8 ימים"

2) לא לשחוט בהמה וולדה ביום אחד

3) לא להותיר מבשר הזבח עד בוקר.

המצוה הראשונה מהשלוש היא מצוה להמתין ולחכות שמונה ימים. "למשוך" את הזמן עד חלוף 8 ימים.

המצוה שאח"כ שלא להותיר עד בוקר, משמעותה היא דווקא למהר ולגמור הכל בלילה, והאחרונה שלא לשחוט ביום אחד בהמה וולד כלומר שוב להמתין אחרי ששחטנו את הבהמה או את הוולד ולא למהר ולשחוט את השניה באותו היום.

לבסוף הציווי: "ושמרתם מצוותי ועשיתם אותם, אני השם" - השמירה המופיעה בתחילת הפסוק מתייחסת אל המהירות וכן אל ההמתנה.

הראיות לכך הן: "ואביו שמר את הדבר" - כאן השמירה היא שמירת המתנה ו- "ושמרתם את המצות" לשון זירוז ומהירות כי דורשים חז"ל "אל תקרי מצות אלא מצוות, מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה" כלומר תזדרז לקיימה.

אח"כ: "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל".

לפי דברינו כוונת הפסוק היא כך:

הזמן מהווה ענין של חולין שיש לקדשו לפי הדרכת התורה וציוויה. הימים עוברים על הבהמה מיום היוולדה שווים הם זה לזה לכאורה, אך רק לכאורה, כי אכן לעין האנושית אין הבדל בין הימים, שכן בחיי בהמה כל יום הינו יום של הישרדות או התפתחות, אולם בא הקדוש ברוך הוא וגילה לנו, לעם קרובו, את הסוד. יש זמנים שמקדשים את הברייה. זהו סדר זמנים שונה מהסדר המוכר לנו שהינו חדגוני ולא מיוחד, כי, כך אומר לנו הקב"ה, בכל יום מיום הלידה (המלטה בלשוננו) הבהמה מוסיפה עוד ועוד התפתחות לקראת האפשרות שתהיה מוכנה להקראות עליה שם שמיים בהקדיש אותה יהודי המחיל עליה נדרו לקורבן לעבודתו יתברך בבית המקדש. כך הדברים באותו ואת בנו. לכאורה יום של חול רגיל. מה כבר קרה באותו היום שבו היום נישחטו הבהמה וולדה!?! האם סדר היום דקה אחר דקה יישתנה!?! כך גם במצוות לא תעשה שלא להותיר עד בוקר, מה ההבדל בין היום למחר?? בעין האנושית אין הבדל.

המשמעות היחידה של הזמן מבחינה חומרית היא הבלייה והפעלת כוחות ההישרדות של הבריות כנגדה. המסר העולה הוא שאם נדע לנצל את הזמן העובר עלינו באורח כל כך סתמי לתורה ומצוות, נדע לנצל ולא נאחר בקיום המצוות ומצד שני לא נמהר במקום שצריך להמתין הרי שבכך נזכה לקדש את הזמן בקדושת שם השם יתברך, "אשר קדשנו במצוות" "מקדש ישראל והזמנים" "ישראל דקדשינהו לזמנים" (ברכות מט) אם ח"ו נתרשל בכך ונתעצל או נמהר מדי נחלל את הזמן ("חילול" מושג הנגזר מהמילה "חול" לעומת "קודש") כלומר שוב יוותר הזמן כזמן חולין שאינו מנוצל למצוה או שלא המתינו בו ולא קויימה בו מצוה. הפסוק האחרון של הפרק הוא: "המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לא-לוקים, אני ה' - יציאת מצרים היתה מדוייקת מאוד מבחינת זמנה, בנקודת חצות בדיוק, נקודה אותה רק הקב"ה

פרשת אמור

יודע כביכול "לזהות" זה מראה שרק הקב"ה הוא ה"בעלים האמיתי" של הזמן, על כן בגלל שה' הוא "הבעלים האמיתי" של הזמן, הרי רק הוא יכול לגלות לנו את הפתרון לחידה הגדולה: איך מרוממים את הזמן העובר עלינו לעבודתו יתברך?

יה"ר שנזכה לקדש את כל זמננו וימינו לתורה ולמצוות ולתיקון עולם, ובפרט בזמננו המיוחד הזה בו חיים אנו, זמן גאולה ושמחה, יש להתייחס כך לזמן הזה לפי תכונתו והאירועים הקורים בו, כי בכל זמן וזמן הופעת השכינה היא שונה ומיוחדת לזמן והרינו נמצאים בזמן שבו הולך קמעה ומושלם הייחוד השלם בין כנסת ישראל לדודה ואנחנו מצויים ללכת בדרך הצדיקים שאינם עומדים מן הצד ומסתכלים אלא לפעול עם א-ל להשלמתו המלאה של הזמן הזה ולהפוך את כל ימינו וזמנינו הנוכחיים בדורנו לימי ציפייה לישועה באמונה גדולה אכי"ר.